Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1881. 30te Aargang.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Tabernaklet i Ogden den 21de Marts 1880.

(Fra «Deseret News.»)

(Fortsat fra Side 119.)

Herren gav dem først Evangeliet, men da de ikke kunde udholde det større Lys, gav han dem et mindre, i Skikkelse af en Lov med kjødelige Bud og Ordinancer. Derfor kaldes hin Husholdning den mosaiske Husholdning, og Moses var det Redskab, som den Almægtige brugte til dens Indførelse, og den blev ham aabenbaret paa Bjærget. Denne Lov med kjødelige Bud og Ordinancer syntes at være mere passende for dem end Evangeliet; de elskede disse kjødelige Bud mere end Lyset, Sandheden, Aabenbarelsen og Aanden, som stod i Forbindelse med Evangeliet. Og de kunde ikke komme ind til Guds Nærværelse. I erindre maaske, at ved en vis Lejlighed løb nogle Mænd til Moses og anklagede visse andre Mænd, som profeterede, samt at Moses sagde til dem: „Gid alt Herrens Folk var Profeter og Herren vilde give sin Aand over dem." Profeten Joel, idet han taler om de sidste Dages Herlighed, siger: „Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere; Eders Ældste skulle drømme Drømme og Eders unge Karle se Syner. Og end over Tjenere og over Tjenestepiger vil jeg i de Dage udgyde min Aand" osv. (Joel 3, 1. 2.) De havde altsaa paa den Tid hvad der kaldes den mosaiske Husholdning, og forbunden dermed var en lille Forsmag paa Evangeliet. En Gang imellem lod Dagens Stjerne sit Lys skinne for Folket og forud forkyndte dem flere Ting, hvori de og deres Børn vare interesserede; naar dette indtraf iblandt dem, skete det gjennem visse Mænd, som vare særlig inspirerede af Gud. Men der fandtes den Gang ikke nogen regelmæssig Organisation af det melkisedekske Præstedømme, saaledes som vi nu have det. Dersom en Mand i hine Dage erholdt denne Velsignelse, fik han den direkte fra Gud. En ung Mand kom til mig for nylig og gjorde mig adskillige Spørgsmaal an-

gaaende denne Gjenstand, og jeg vil her nævne Noget, som jeg fortalte ham. Disse Profeter havde det melkisedekske Præstedømme, men de havde det ikke i dets regelmæssige organiserede Form, saaledes som vi have det. Da derfor Elias skulde forvandles — thi Forvandlingens Aand og Kraft var endnu med ham; den havde ikke forladt Jorden siden Enoks Dage, thi mange foruden Enok og hans Stad bleve forvandlede — fandtes der visse Profeter her og der i Israel, og medens Elias og Elisa rejste sammen, sagde Elias til Elisa: „Kjære, bliv her, thi Herren sendte mig til Bethel." Men Elisa svarede: „Saa vist som Herren lever og din Sjæl lever, jeg forlader Dig ikke." Derpaa rejste de sammen til Bethel, hvor Profeternes Børn gik ud til Elisa og sagde til ham: „Veed Du, at Herren skal i Dag tage din Herre fra dit Hoved." Han svarede: „Jeg, jeg veed det ogsaa, tier." Paa dette Sted anmodede Elias paany Elisa om at forblive, idet han sagde, at Herren havde sendt ham til Jeriko, men Elisa svarede ligesom første Gang. I Jeriko forlangte atter Elias tredie Gang sin Ledsager til at tøve, sigende, at Herren havde sendt ham videre til Jordan; men Elisa vilde ikke skilles fra sin Mester, hvorfor de rejste sammen til Jordan, og da de kom til denne Flod, tog Elias sin Kappe, svøbte den sammen og slog Vandet, saa at det skiltes ad, og de gik begge igjennem paa det Tørre. Efter at de vare komne over, sagde Elias til Elisa: „Bed, hvad jeg skal gjøre ved Dig, før jeg tages fra Dig." Elisa vidste, at der var Noget for ham at gjøre og at han snart vilde blive efterladt alene. For at han bedre maatte blive i Stand til at kunne udføre sit Arbejde bad han derfor Elias om at lade to Dele af hans Aand hvile paa sig. Men kunde Elias tilstaa ham dette Forlangende? Nej, han kunde ikke. Hvad svarede Elias? Han sagde: „Du har bedet om en haard Ting; dog dersom Du ser mig, naar jeg tages fra Dig, skal det ske Dig saa, men hvis ikke, da sker det ikke." Hvorledes kunde Elias vide dette? Fordi han vidste, at det melkisedekske Præstedømme holder Nøglerne til Guds Hemmeligheder og Aabenbaringer, og at hvis Elisa kunde se ham, naar han foer op, vilde det være et Bevis for ham, at Herren havde tilstaaet ham hans Begjæring, uagtet Elias selv ikke havde Magt til at give ham, hvad han forlangte. De andre Profeter, som vidste, at Elias skulde forandres, stode langt borte for at bevidne den store Begivenhed, men jeg antager ikke, de saae Noget til Elias, da han blev optagen til Himmelen. Dog blev han optagen, og Elisa saae Maaden, hvorpaa det skete, og raabte: „Min Fader, min Fader, Israels Vogn og hans Ryttere!" Og hvorledes saae han dem? Gud havde skjænket ham det Præstedømme, hvorved han var i Stand til at kunne se dem. Elias kastede sin Kappe, da han foer op, hvilken Elisa tog op og begav sig paa Reisen alene, thi hans Hoved var bleven forandret. Men han havde faaet sin Bøn besvaret, og da han naaede Jordanens Bredder med Kappen, som var bleven ham efterladt, slog han Vandet, sigende: „Hvor er Herren Elias' Gud." Og i det Øjeblik han slog Vandet, skiltes det ad, ligesom det før gjorde ved Elias' Befaling, og Elisa gik over. Og Gud var med ham og viste sin Kraft ved ham, ligesom han tidligere havde gjort ved hans Forgænger. Jeg omtaler dette som et bestemt Princip, og jeg taler derom nu til Undervisning for Eder, I Ældster, saa at I kunne vide, at der i de Tider ikke fandtes nogen organiseret Orden af det melkisedekske Præstedømme, men at det blev

anbetroet visse Individer, som ikke havde Magt til at overdrage det til Andre, undtagen gjennem speciel Befaling fra Herren. Og Elias vidste, at dersom Elisa kunde se ham, naar han blev optagen, vilde hans Bøn blive besvaret. Hvorfor? Fordi det melkisedekske Præstedømme holder Nøglerne til Guds Hemmeligheder og Aabenbaringer.

En rigtig Forstaaelse af dette Princip vil være til Gavn for Eder, I Ældster, for at I kunne fatte den Stilling, som Herrens Tjenere fordum indtog. Det melkisedekske Præstedømme var kun tildels forbundet med den mosaiske Husholdning; men da Jesus kom, indførte han det i en organiseret Form samt gjengav Evangeliet. Derimod gjengav hine Mænd ikke Evangeliet. Men lad mig vise Eder, som ere bekjendte med Mormons Bogs Historie, at der blev mange flere Aabenbaringer givne med Hensyn til disse Ting paa det amerikanske Kontinent end i Asien. I Amerika havde de Evangeliet og administrerede dets Ordinancer samt talede om Kristi Komme, længe førend denne Begivenhed indtraf; dog administrerede man under Mose Lov indtil Kristus kom, medens de samtidig havde Evangeliet og en delvis Organition af samme samt udførte Ordinancer, der vare forskjellige fra hvad man havde paa det andet Kontinent, førend Kristus kom. I, som ere fortrolige med Mormons Bog, vide, at dette er sandt.

Meget godt. Da Jesus kom, havde alle Profeterne siden Verdens Begyndelse allerede set fremad til hans Komme, og de havde profeteret om ham, at han skulde komme for at forløse Verden og hengive sig selv som et Offer, som en Forsoning for Verdens Synder, hvorpaa der havde været mange Forbilleder. Jeg vil atter hentyde til Moses og siden til Herrens Nadver. Moses, som jeg sagde før, havde Evangeliet, da han gik iblandt Israels Børn. Mange Tegn og Undergjerninger bleve udførte iblandt dem, og mange Plager og stor Elendighed ramte Ægypterne. Moses gik fra Tid til anden til Faraos Nærværelse og fortalte ham hvad der skulde ske; iblandt Andet fortalte han ham ogsaa, at dersom han ikke lod Israel drage ud af Landet, skulde alle Ægypternes Førstefødte blive dræbte. Og han fortalte Folket, som boede i Gosens Land, nemlig Israels Børn, at de skulde slagte et Lam og stryge Blodet deraf paa deres Dørstolper, og at naar Dødens Engel gik igjennem, skulde deres Børn undgaa Døden. Og det skete bestemt, som det var bleven sagt; medens Ægypternes Førstefødte bleve dræbte, bleve Hebræernes Børn bevarede. Til Erindring om denne Begivenhed højtideligholdt Israels Børn Aar efter Aar en Fest, som de kaldte Paasken.

Da Jesus var paa Jorden sendte han sine Disciple bort for at berede et Sted, hvor de kunde holde Paaske tilsammen. „Men der de aade, tog Jesus Brødet og takkede, brød det og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme. Og han tog Kalken og takkede, gav dem den og sagde: Drikker alle deraf; thi dette er mit Blod, det nye Testamentes, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse." Hvad var det, de gjorde? De deltoge i Paasken til Erindring om det paa Dørstolperne strøgne Blod, som var et Forbillede paa Udgydelsen af Guds Lams Blod paa Kalvari. Og Brydelsen af Brødet var et Forbillede paa hans brudte Legeme. I tidligere Dage ofrede de Blodet af Stude, Vædere, og Geder osv., hvilket altsammen, som Paulus siger, havde Hentydning til Udgydelsen af Kristi Blod, og var et Forbillede paa det, han gjorde, da han kom for at fuldkomme alle disse

Ting. Vel, hvad var dette? Holdt de Paaskefesten den Gang? Ja. Fra denne Paaskefest skuede de fremad til Tiden, da Kristus skulde komme og udgyde sit Blod som en Forsoning for Verdens Synder. Vi derimod skue nu tilbage paa Tiden, da han gjorde dette, og vi deltage i Nadverens Sakramente — dette Brød og dette Vand, som vi bruge i Stedet for Vin — til Ihukommelse om hvad han har gjort for os. Apostlene fortælle os, at saa ofte som vi æde og drikke deraf, forkynde vi Herrens Død, indtil han kommer. Og lad mig her sige til Eder, I Sidste Dages Hellige, at medens vi gjøre dette, er der Noget meget vigtigt forbundet dermed, og vi burde være forsigtige, saa at vi ikke deltage af disse Sindbilleder til vor Fordømmelse. Kives I nogensinde med Eders Brødre eller handler I saaledes, at daarlige Følelser opstaar, eller taler I maaske haarde Ord om hverandre og paa andre Maader gjører det, som er forkert, og derpaa møder tilsammen i højtidelig Bespottelse for Gud og æder og drikker Fordømmelse for Eders Sjæle? Det er nødvendigt for os at være forsigtige med Hensyn til disse Ting, og vi skulde forstaa, at naar vi bringe vore Gaver til Alteret og der komme ihu, at vi have Noget imod vor Broder, burde vi først gaa og forlige os med vor Broder og derpaa komme og ofre vor Gave. Vi burde ikke komme med nogen Slags Hykleri, men med rene Hænder og Hjærter, sigende: „O, Gud, ransag mig, prøv og undersøg mig, og dersom der findes nogen Ugudelighed hos mig, lad det vige bort, og lad mig være din sande Repræsentant paa Jorden, og lad mig annamme af den Aand, som er i Kristus, og leve i Nydelsen deraf paa Jorden, saa at jeg tilligemed mine Brødre kan møde ham med rene Hænder og Hjærter, naar han kommer igjen." Lad mig ogsaa sige til Lærerne, som gaa omkring for at besøge deres Brødre: Naar I finde nogen Slags daarlig Forstaaelse, da er det Eders Pligt at udrydde den og paase, at der ikke findes nogen Misforstaaelse, Strid eller Uenighed iblandt Folket, som kommer tilsammen for at nyde den hellige Nadver.

Evangeliets virkelige Husholdning blev først paabegyndt i Verden af Johannes den Døber, som var Kristi Forløber. Og da Frelseren kom, kjendte Johannes ham, og ved Synet af ham udbrød han: „Se det Guds Lam, som borttager Verdens Synd." Og da Folket flokkede sig om Johannes for at blive døbt af ham, kom Jesus ogsaa og fremstillede sig for Daab. Men Johannes undskyldte sig og sagde: „Jeg haver behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig." Frelseren bad ham imidlerrtid om at tilstede det, for saaledes at „fuldkomme Alt, hvad Ret er," hvorpaa Jesus blev døbt af ham. Denne Husholdning vedvarede en lang Tid efter; tilsidst begyndte den dog at aftage og forsvinde; men der fandtes paa forskjellige Steder mange Mennesker, som lyttede til Guds Søns Evangeli-Principer. Men lidt efter lidt begyndte Evangeliet dog at bortsvinde baade paa det asiatiske og amerikanske Kontinent. Profeterne havde forudsagt, at dette skulde ske og at en vis Magt skulde opstaa, som skulde føre Krig mod Guds Hellige og overvinde dem; denne Magt skulde „tage sig for at omskifte Tider og Love, og de skulde gives i hans Haand indtil en Tid og Tider og en Del af en Tid." Disse Profetier gik i Opfyldelse; Guds Kirke faldt i Mørke og Præstedømmet blev borttaget fra dem, og i dets Sted oprettede de Noget i Form af et Slags falsk Præstedømme, og indførte falske Troesbekjendelser i Stedet for de sande Principer, som Jesus

indførte iblandt Menneskene. Dette var paa det asiatiske Kontinent. Paa dette Kontinent (Amerika) gik det til omtrent paa samme Maade; men Folket her oplevede under Guds Søns Evangelium en Tidsperiode af Lykke og Glæde, som ingen Lige har i Historien; den voxede, tiltog og strakte sig tilsidst over hele Landet. Og ligesom Tilfældet var i Asien, saa var det ogsaa her: Disciplenes Kjærlighed for hverandre var saa stor, at Ingen betragtede hvad han ejede for at være sit eget, men de havde Alting tilfælles iblandt dem Disse Ting omtales mere udførligt paa andre Steder, som jeg kunde hentyde til, men jeg ønsker ikke at omtale dem nu. I Amerika forblev Folket i denne lykkelige Stilling i to hundrede Aar, og de behandlede hverandre retfærdigt og boede tilsammen i Fred. Gid vi som et Folk altid kunde gjøre dette! Lidt efter lidt henfaldt de til Mørke, og Følgerne deraf blev, hvad Mormons Bog omtaler, hvilken Bog jeg atter tilraader Eder at læse og undersøge.

Hvad kommer dernæst? Skulde Stillingen altid forblive saaledes? Nej; Tidernes Fyldes Husholdning maatte oprettes, for at det, som alle de hellige Profeter siden Verdens Begyndelse havde omtalt, kunde opfyldes. Da Apostlen Johannes var forvist til Øen Patmos, siger han, at han saae en anden Engel, flyvende midt igjennem Himmelen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Hvad menes der med dette? Det samme Evangelium, som Adam havde, det samme Evangelium, som Seth, Enok, Noa, Abraham, Moses og Jesus havde, det Evangelium, som bringer Liv og Udødelighed for Lyset og som bringer Menneskene i Forbindelse med deres himmelske Fader — det evige Evangelium. Og hvem paabegyndte det? Gud selv kom til Jorden tilligemed sin Søn Jesus og viste sig for Profeten Joseph, og idet han pegede paa sin Søn, sagde han: „Denne er min elskelige Søn, hør ham.“ Jesus skulde fra denne Stund af være hans Underviser. Hvad skete dernæst? Moroni, som havde det nephitiske Folks Optegnelser i sin Varetægt, kom og overleverede disse til Joseph Smith. Og saa? Derefter kom Johannes den Døber og lagde sine Hænder paa hans og Oliver Cowderys Hoveder, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, besegler jeg det aaronske Præstedømme i Messiæ Navn, hvilket Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium samt til Daab i Vand til Syndernes Forladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sønner atter frembære Offer for Herren i Retfærdighed.“ Hvorfor kom Johannes? Fordi han holdt dette Præstedømmes Nøgler og var den Sidste, som holdt dem i den Uddeling. Og derefter kom Peter, Jakob og Johannes, som lagde deres Hænder paa hans Hoved og ordinerede ham til det melkisedekske Præstedømmes Embede. Hvorfor? Fordi de selv havde holdt dette Præstedømme, og det var dem, som holdt dette Præstedømmes Nøgler tidligere, og da de forlode denne Tilværelse, toge de Nøglerne af dette Præstedømme med dem, og de kom saaledes og overdrog dem til Joseph Smith. Hvad mere? Profeten Elias viste sig siden i Kirtlands Tempel og gav Joseph Smith de Velsignelser, som omtales i Forbindelse med ham: „Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjærter til Børnene og Børnenes Hjærter til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaa Jorden med Band.“ Profeten overdrog ham disse Nøgler; derfor

prøve vi paa at udføre disse Ting, som hentydes til i dette Skriftsted. Folk forundrer sig over, at vi bygge Templer. Vi gjøre det for at Fædrenes Hjærter maa blive vendte til Børnene og Børnenes Hjærter til Fædrene. Og dersom Jesus, efter at han var bleven dræbt efter Kjødet, sandt det nødvendigt at gaa og prædike for Aanderne i Fængslet, for at de kunde blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, saa var det ligeledes nødvendigt, at der skulde gjøres Foranstaltninger for Menneskene, som ere døde uden Kundskab om Evangeliet eller om det evige Livs Principer, saa at vi kunde lade os døbe for dem i Kjødet, som Skriften siger, for at de kunne leve for Gud i Aanden. Hvorfor ere I villige til at bygge Templer? I ville holde fast paa Eders Penge ved mange andre Tilfælde, men naar Spørgsmaalet bliver om at bygge Templer, sige I: „Dette ønsker jeg at være med til." Dette er den almindelige Følelse i hele Israel. Jeg antager, at vi for Tiden have omtrent fem hundrede Mænd beskjæftigede med dette Arbejde. Og Brødrene ere villige til at gjøre det. Hvorfor? Fordi I ønske at sikre Eder visse Velsignelser, og saa ønske I at se efter Eders Venner, for at Fædrenes Hjærter kunne vendes til Børnene osv. Vi virke her paa Jorden fordi vi have Magten, og som Skriften siger, de foruden os kunne ikke blive fuldkomne, ej heller kunne vi foruden dem. Og hverken de eller os kunne virke i disse Ting, hvis ikke disse Nøgler vare blevne gjengivne og Tingene sat i en saadan Stilling, som de ere i for Nærværende. Derfor ville vi bygge vore Templer og siden udføre hellige Ordinanser i dem. Dersom vi talte til Verden om mange af de Ting, jeg har hentydet til i Dag, vilde det være nødvendigt at frembringe flere Beviser for at stadfæste deres Rigtighed, men jeg taler til Sidste-Dages Hellige, og de burde allerede forstaa disse Ting. Dersom I ikke ere bekjendte med dem, vil jeg raade Eder til at „ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have et evigt Liv", og I ville finde alt det, jeg har omtalt.

Nu, alle disse Husholdninger maa gjenoprettes. Ogsaa Moses kom. Og hvorfor? Fordi han havde Nøglerne til Indsamlingens Husholdning. Og han overdrog til Joseph Smith Magten til at indsamle Israel fra Jordens fire Hjørner, og ligeledes de ti Stammer. Men de sidstnævnte ere endnu ikke komne. Man søger imidlertid efter dem, og de ville findes om en kort Tid, ja, naar den rette Tid kommer, naar Bjærgene smelter for deres Ansigt og en banet Vej aabnes osv. Men de kunde ikke komme uden Gjengivelsen af de Nøgler, som jeg har hentydet til.

Her ere nu alle disse forskjellige Husholdninger, og der findes een, som jeg ikke har omtalt. Vi ere blevne befalede at opbygge Zion. Skulle vi gjøre det? Jeg siger Eder i Israels Guds Navn, vi ville gjøre det ved den Almægtiges Hjælp; foruden denne kunne vi ikke, men med hans Bistand ville vi gjøre det. Vi ville opbygge vor Guds Zion og hjælpe til at fremrulle det Værk, som Gud har paabegyndt. Og mange af disse Børn, som I saae den anden Dag, (Her hentyder Taleren til et stort Konferencemøde med Børnene af Weber Stav) ville blive meddelagtige i disse store Ting. Vi ville bestræbe os for at opdrage dem i Herrens Frygt, saa at Sandhedens Principer kunne blive rodfæstede i deres unge Hjærter, og de kunne komme til Erkjendelsen om deres Fædres Gud.

Vi ere her organiserede under den Almægtiges Ledelse og ikke ifølge vore

egne Ideer og Begreber, men i Overensstemmelse med Guds Ord, Villie, Aabenbaringer og Love. Ingen af os kan gjøre mere end hvad Gud tillader os. Hvad have vi til Hensigt at gjøre? Vi ville opbygge Zion, og naar Zion er opbygget — og endnu er det ikke opbygget, men det vil blive gjort; og naar det er gjort — vil Jerusalem, som er omtalt i Skriften, blive opbygget, og Guds Herlighed skal hvile over den samt over hver Bolig paa Zions Bjærg. Vi ville opbygge Zion efter det Mønster, som Herren skal vise os, og vi ville lade os regjere ved hans Love, underkaste os hans Myndighed og lade os vejlede af det hellige Præstedømme samt af Guds Ord og Villie. Og da, naar Tiden kommer, at de Plager, som vi læse om, skulle ramme Jorden, ville de, som ere beredte, have Forvandlingens Magt ligesom i gamle Dage, og Staden vil blive forvandlet. Dette Zion, som er paa Jorden, vil da opstige, og Zion oven over os vil neddale, og vi ville møde hverandre og falde om hverandres Halse samt omfavne og kysse hverandre. Men der ere mange Ting, som maa gjøres inden den Tid. Vi ere her som et organiseret Samfund og bereder os for alle den Almægtiges Hensigter. Vi bestræbe os for at indprente ærlige, sande og retfærdige Principer paa Folkets Hjærter og at bortrydde Egenkjærlighed og Ugudelighed af ethvert Slags. Vær ikke bange for Verden eller for hvad Menneskene kunne sige eller gjøre, thi de kunne kun gjøre saa meget, som Herren tillader dem. Vi ville derfor vedblive at virke, ligesom vi hidtil have gjort, kun vi ville tage fat med større Nidkjærhed. Vi ville udsende Evangeliet til Menneskene og vedblive at udbrede Sandhedens Principer samt organisere os i Overensstemmelse med Guds Orden og bestræbe os for at blive Et; thi derson vi ikke ere Et, ere vi ikke Herrens og kunne aldrig blive hans gjennem alle Evighedens Evigheder. Hør det, I Sidste-Dages Hellige! Læg ikke Eders Planer til Fordel for Eder selv eller for Eders egen Ophøjelse i Menneskers Øjne; men sig af Eders ganske Hjærte: „Hvad kan jeg gjøre for Zions Opbyggelse. Her er jeg, og Alt hvad jeg har, er paa Alteret; jeg er beredt paa at gjøre Guds Villie i alle Ting og gaa, hvor han finder Behag i at sende mig, endog til Jordens yderste Ender.“ Men vi have ikke naaet denne Grad af Villighed endnu; vi elsker vore egne personlige Interesser for højt og deltager af Verdens Aand samt lader os beherske af dens Følelse og Indflydelse. Nu, medens vi ønske Verden alt Godt og ønske at befordre Menneskenes Lykke, kunne vi dog ikke lade os regjere af deres Handlinger og Indflydelse. Gud er Herren vor Gud; han er vor Konge og Lovgiver, og han skal regjere over os. Vi maa og ville ikke rette os efter de Ideer, Begreber, Dogmer, Theorier og den Ugudelighed, som existerer i Verden, og af hvilket der allerede er for meget iblandt os. Men derimod ville vi kæmpe mod disse Onder, vedblive Striden indtil vi faa dem udrenset fra vor Midte, og vi ville paakalde Herren om at hjælpe os og lede os fremad paa Livets Vej samt dygtiggjøre os til at forstaa den Stilling, vi indtage over for ham, og Storheden af det Præstedømme, som er os anbetroet.

Vel, hvad ville I gjøre med Verden? Jeg talte med en Herre for nylig, som tænkte, at vi paa Grund af visse uretfærdige Lovudkast, som vare gjorte mod os, maatte nære Fjendskab mod vor Regjering. Jeg fortalte ham, at han var aldeles fejltagen, thi der fandtes ikke et mere lydigt og patriotisk Folk i de Forenede Stater end de Sidste-Dages Hellige. Men har ikke Regjeringen gjort dette og hint mod Eder? Jo, men Herren har vejledt os, og vi kunne sætte vor Lid til ham og vente til hans Tid kommer. Vi have intet Hastværk; han vil ordne alt paa sin egen Maade og vil visselig opfylde Salmistens Ord: „Et Menneskes Vrede skal gjøre, at man priser Dig; det Overblevne fra deres store Vrede skal Du ombinde som med et Belte.“ Nogle Mennesker tænke, at vi ville vorde opslugte, men vi ere ikke meget bange derfor. Vi have allerede været „opslugte“ mange Gange, men det har i Almindelighed

lykkedes dem at kaste os op igjen (Munterhed). Iblandt vor Nations Lovgivere og overalt i Landet findes der mange højsindede, hæderlige Mænd, som ønske at se alle Mennesker beskyttede i deres Rettigheder, men fordi der tillige findes Mange, som ikke ere saa gode, men som tænke anderledes og som ikke forstaa os, skulde vi derfor nære fjendtlige Følelser? Hvad var det Budskab, som Jesus kom for at forkynde? „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen." Var dette Fjendskab? „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig" osv. Hvad ere vi blevne befalede at gjøre? At gaa ud i al Verden og prædike Evangelium for al Skabningen; hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt. Vi gaar og tilbyder Menneskene Livets og Frelsens Budskab. Hvor mange af disse graahaarede Mænd, som jeg ser foran mig i Dag, have ikke rejst Tusinder af Mile for at fremskynde Menneskeslægtens Velfærd. Jeg har selv rejst flere hundrede Tusinde Mile. Og har Herren nogensinde forsaget os? Nei, han har altid opfyldt sine Ord. Og naar I Ældster have gaaet ud, har han altid været tro til Eder. Og naar Menneskene have troet, omvendt sig og adlydt det Budskab, som I have frembaaret, og I have lagt Hænder paa dem for at bekræfte dem som Medlemmer af Kirken og sagt: Annam den Helligaand, da have de modtaget den. Er dette ikke et Bevis paa, at Gud har været med Eder? Jo, det er. Vil han ikke frembeles være med Eder? Jo. Hvad er vort Budskab til Menneskene? Fred paa Jorden og i Mennesker en Velbehagelighed, og vi bestræbe os for at fremskynde Menneskenes Velfærd og Lykke paa enhver mulig Maade. Vi burde være udholdende, ligesom Jesus var overfor Synderne, indtil Herren skal sige: Det er nok. De ville faa haarde Tider nok. Behøve vi at skade Nogen? Nej, men derimod søge at befordre Menneskeslægtens Vel.

Vel, vi ere ogsaa her som et politisk Samfund. Vi udgjør en lille Del af de Forenede Stater. Hvad skulle vi gjøre? Vi bør leve saaledes, at Menneskene ikke kunne bringe nogen Bebrejdelse mod os, behandle alle Mennesker ret, handle ærligt mod hverandre og alle Mennesker samt være tro til Gud og vor hellige Religion. Dersom vi gjøre dette, kunne vi gjøre Fordring paa Guds Bistand; da skulle vi blive velsignede af Herren og ligeledes vore Børn efter os; da vil Herren smile med Velbehag ned paa os, og da skulle vi skride fremad fra Visdom til Visdom, fra Forstand til Forstand og fra Kundskab til Kundskab, indtil vi skulle se, som vi ere sete, og kjende, som vi ere kjendte. Og vi ville gaa frem og udføre det Arbejde, Herren har paalagt os; vi ville vedblive at lære, undervise, uddanne og forædle vore Børn, samt lære det evige Livs Principer, til alle Mennesker, som ville lade sig lære af os, og lidt efter lidt vil Gud virke ved os paa en mere kraftig Maade end han hidtil har gjort, Tusinder efter Tusinder ville flokke sig om Zions Banner og Mange ville komme og sige: „Vi kjende ikke meget til Eders Religion, men vi vide, at I ere et ærligt Folk og øver Retfærdighed, og om vi ikke kunne antage Eders religiøse Begreber, søge vi dog Eders Beskyttelse, og vi ønske at blive Et med Eder." I ville endnu se Hundreder og Tusinder flokke sig til vort Land og Mange ere ved at gjøre det nu. Men vi ere ikke beredte; undertiden klynke og klage vi samt tale og faa daarlige Følelser, og vi søge endog at nedbryde og ødelægge samt sætte vore egne Ideer og Villie igjennem. Jeg har ingen Villie af min egen; jeg ønsker ikke at gjøre min egen Villie, men jeg ønsker at kjende Guds Villie og gjøre derefter. Er dette ikke ogsaa Eders Ønske? Vi burde tænke saaledes og lade vore Følelser og Dømmekraft være forenet med Guds Villie samt søge at udføre hans Hensigt. I Halvfjerds, værer altid rede ved et eneste Vink til at gaa til Jordens Ender, naar det forlanges, for at udføre Missioner, hvortil I maatte blive kaldede, og betragt dette som Eders Livs Mission, I Halvfjerds, hører I det? Jeg siger Eder, at dette er Guds Villie med Hensyn til Eder; og I skulle ikke overveje, hvorledes I kunne indrette Eders Anliggender eller gjøre Eder selv bekvemme; men gjør det Andet først og vær altid rede til at udføre Eders Missioner, da vil Alting blive ret.

Maa Gud hjælpe os til at gjøre hvad ret er og holde hans Befalinger, saa at vi maa have hans Aand til at ledsage os og leve i Nydelsen af samme samt blive frelste i Guds Rige, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Forfølgelse og dens Følger.

(Fra «Juvenile Instructor.»)

Vi gjør følgende Udtog af et Brev fra Ældste Gordon S. Bills, en af vore Missionærer i de Forenede Stater:

„Den 28de Oktober (1880) indlemmede vi* en anden Person i Kirken ved Daab, i Lawrence County. Dette syntes at sætte hele Egnen i Oprør. To Dage derefter bleve vi, omtrent Kl. 10 om Natten, overfaldne af en Hob „Regulators" (en Slags Pøbel), som med Vold trak os ud af vore Senge og transporterede os derpaa under Regnen og Blæsten og over flere Vandløb til et af dem forud valgt Sted mellem to Egetræer, hvor de havde gjort al Forberedelse til at hænge os. Efter Ankomsten til Stedet, spurgte Pøbelen Selskabet, som ventede paa dem ved Egetræerne, om Rebene og Vidiekvistene vare i Orden. Svaret var: „Ja." Derpaa stillede de os med Ansigtet mod hinanden og bød os sige, hvad vi havde at sige, før vi døde. I samme Øjeblik indfandt en Mand sig ved Navn James C. Coddel, som overnattede paa samme Sted som vi, og befalede dem at fjærne sig. Han fortalte dem, at han kjendte dem allesammen og vilde angive hver eneste en af dem. De skød efter ham to Gange, og idet han gik bort, mødte han sin Moder, der kom gaaende med et Lys. Da Pøbelen saae Lyset, begyndte de at blive lidt urolige og nogle af dem talte om at forføje sig bort, men en af Mændene sagde, at dersom de ikke gave os 35 Piskeslag hver, gjorde de ikke deres Pligt. En Anden ønskede at give os 15 hver. De lode det imidlertid komme til Afstemning, for at se, hvem der var villig til at piske os og hvem der ikke var, og da de fleste af dem udtalte sig til Gunst for at lade os løs, slap vi uskadte fra dem. Nogle af de værste af denne beskjænkede Pøbelhob tog fat paa mig, en ved hver Arm, og en bagved, som svang en stor Knippel over mit Hoved. En Anden stod foran mig og truede med hvad de havde til Hensigt at gjøre. Han slog efter mig, men da jeg vogtede hans Bevægelser og hævede Hovedet, fik jeg Slaget under Hagen i Stedet for i Ansigtet.

Jeg har ikke nogetsteds set bedre Udsigter for Evangeliets Fremme end netop her i Staten. Omtrent 15 Personer vare rede til at annamme Sandheden, men vi nødsagedes til at forlade Stedet for en Tid, hvis vi ikke vilde udsætte os for den Fare, at miste Livet, thi Pøbelen svor, at de vilde hænge os, dersom vi sandtes der den følgende Søndag Aften. Nogle af Borgerne ønskede, at vi ikke skulde tage bort, og de holdt Vagt over os to Nætter."

I ovennævnte Tilfælde lykkedes det ikke denne Bande af „Regulators", der ligefrem var en Pøbel, bestaaende af drukne Oprørsstiftere, at sætte deres skrækkelige Hensigter igjennem, saaledes som de tidligere have gjort ved flere Lejligheder, f. Ex. i Tilfældet med Ældste Joseph Standing, som blev myrdet med koldt Blod af en

* En Broder Densley var hans Ledsager.

Pøbel, der med Vold førte ham ud i Skoven, hvorfra han aldrig kom tilbage i levende Live. Det synes endvidere, ifølge Brevet, at Brødrenes Held i at vinde to Tilhængere i det omtalte Nabolag ophidsede denne lovløse Bande af Bovehalse i den Grad, at de ubesindigt gjorde et saa fejgt og vanærende Forsøg paa at mishandle dem.

Aarsagen til saadanne Voldshanlinger i et „civiliseret" Land have vi ofte omtalt og tydelig bevist, at det er den samme, som har tilskyndet de Ugudelige i alle Tidsaldre og som har opægget dem til at forfølge og mishandle Guds Tjenere. Kristus blev slaaet, pisket, spottet, hadet, foragtet og tilsidst „hængt paa et Træ"; derfor er det ingen Skam for hans Tjenere at blive saaledes behandlede for hans Navns Skyld, og der staar skrevet at „en Tjener er ikke større end hans Herre." Vi kunne ikke forvente Andet fra et ugudeligt, horagtigt og gudsbespottende Folk, hvis Lovløshed afstedkommer Oprør i de mest „oplyste" Lande. Det kan imidlertid fremkalde Forundring hos Nogle, at den mere religiøse Klasse af Folket ikke sætter sig derimod, thi man kunde ganske fornuftig antage, at man, for at kunne danne et Sikkerhedsværn, der i Fremtiden kunde tjene til Beskyttelse for deres egen religiøse Frihed, vilde skride frem og forsvare de ubeskyttede Forkæmpere af selv et upopulært Samfund. Men naar vi erindre, at det var de skinhellige Farisæer, og de begejstrede Sadducæer, som vare Ophavsmændene til Forfølgelsen i Frelserens Dage, kunne vi ikke fornuftigvis forvente nogen Beskyttelse fra Repræsentanterne af den samme Klasse i vore Dage. Nutidens religiøse Sekter have i Sandhed efterlignet det gamle Mønster ved de fleste Tilfælde, idet de have været de største Fjender af Evangeliet, som er bleven aabenbaret ved Guds Profet i de sidste Dage, og selv naar de ikke i egen Person have anført Pøbelen, saasom i Tilfældet med Josephs og Hyrums Martyrdom i Carthage Fængsel, have de som oftest været den drivende Magt ved vore værste Forfølgelser, og uagtet de klogelig have skjult sig bag ved de „gyselige Sceners Forhæng", have de dog fremskyndet Mængden til Udførelsen af deres grusomme Foretagender. Men lad dette være som det maa i det nu foreliggende Tilfælde, Resultatet vil blive det samme som ved alle tidligere Forfølgelser; det vil tjene som et Middel til Sandhedens Udbredelse; det vil fremkalde Medfølelse hos den mere hæderlige og overvejende Del af Befolkningen og bidrage til Guds Ære og Herlighed. Tilintetgjorde Frelserens Død Kristendommens Indflydelse eller hindrede det Værkets Fremgang? Foraarsagede Steffani, Peters, Jakobs, Pauli og Andreas' Martyrdom Vantro med Hensyn til deres Lærdomme. Nej; disse blodige Forfølgelser grundfæstede derimod Værket mere grundigt i de fordums Helliges Hjærter og blandt hæderlige Mennesker i Almindelighed Men, siger En, blev ikke den gamle oprindelige Kirke ødelagt? Jo, men der var andre Aarsager, som ledte til dens Tilintetgjørelse; de efterfølgende Slægters gradvise Frafald, forbundet med Apostlenes Død, hvis Pladser ikke bleve udfyldte med Andre som i vore Dage, Gavernes Ophør og Forandringen af Evangeliets rette Ordinancer, bidrog altsammen til Kirkens Sønderbrydelse. Men i vor Tidsalder har Gud aabenbaret, at Kirken er oprettet for sidste Gang, at den aldrig mere vil blive borttagen fra Jorden, at Gaverne ville vedblive indtil Kirken bliver fuldkommen, at Præstedømmet eller Myndigheden til at administrere de hellige Ordinancer vil aldrig igjen blive tabt, og skjøndt Sandheden vil møde heftig Modstand

af dens Fjender og endog nogle af dem, som adlyde den, vil vende Ryggen til det evige Livs Principer og blive talte blandt vore Fjender, og uagtet alle Jordens og Helvedes forenede Magter ville lægge Planer for Værkets Tilintetgjorelse, vil det dog bestaa, og Guds Rige vil vedblive at voxe, indtil det bliver „til et stort Bjærg og opfylder hele Jorden." De Hellige behøve ikke at frygte for Forfølgelse. „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd"; Sandheden heraf har vist sig lige fra Begyndelsen. Evangeliet vil sprede sig, hvadenten dets Forkyndere blive forfulgte eller ikke; men dersom de blive forfulgte, vil det sprede sig desto hurtigere iblandt de Retfærdige, og de Ugudelige, som deltage i disse Blodscener, ville mere hasteslig komme under Fordømmelse.

I Forbindelse hermed ønske vi at sige, at Dagen kommer og er nær for Haanden, da de, som søge at skade Guds Tjenere, ville lide under hans retfærdige Vrede, og hurtig Dom vil ramme dem. Ja, vi høre Aandens Røst sige: „Det var bedre, at en Møllesten var hængt om hans Hals og han var sænket i Havets Dyb, end „at han skulde forarge en af disse Smaa." Om en kort Tid vil Jordens Indvaanere sørge over deres Forkastelse af Evangeliet, som nu tilbydes dem af denne Kirkes Ældster. Foragtede og hadede af alle Mennesker for Kristi Skyld ere de alligevel hans Sendebud, og Ve, Ve over dem, som forkaste deres Vidnesbyrd. Imidlertid bliver Jehovas Hensigter satte i Udførelse, Zion voxer og tiltager, de Hellige blive bedre bekjendte for Verden, deres Ærlighed og Flid samt deres Tro tjene overalt som et Ordsprog blandt Menneskene, og om ikke lang Tid ville de „Hellige besidde Riget" og arve alle Ting, som Herren har bestemt. Lad de Oprigtige af Hjærtet se til, at de blive talte blandt de Retfærdige paa denne store Dag.

Blade fra Livets Træ.

(Fra «The Contributor».)

Første Blad.

Der findes Intet, som er mere kostbart end Sandhed. Religiøs Sandhed eller det, som henhører til Gud, vore Pligter mod ham, hans Love og Hensigter og de Midler, hvorved vi kunne komme til ham og tilsidst blive ophøjede i hans Nærværelse, ere i Sandhed uvurderlige. For at kunne erholde Kundskab om religiøs Sandhed skulde baade Unge og Gamle være villige til at anstrænge sig til det Yderste og gjøre enhver Opofrelse. Der findes mange Religionssystemer i Verden, men kun et kan være ret, af den simple Grund, at der er blot een Gud for Jordens Indbyggere at tilbede og adlyde. Dersom der var mange Guder, som Menneskeslægten skyldte Ære og Lydighed, kunde der findes adskillige sande Religioner. Gud er Ophavsmand til og Aabenbarer af sand Religion. Menneskene kunne opfinde og foranstalte Tilbedelsesmaader, forestille sig og udtænke Lærdomme samt danne og paatvinge Troesbekjendelser, men de ere aldeles værdiløse som Midler til Salighed. Menneskene maa nærme sig og tjene Gud paa

den Maade, som han har bestemt, ellers vil deres Tilbedelse og Dyrkelse ikke blive antaget.

Den første Grundsætning af sand Religion er Tro. Dette er Retfærdighedens Begyndelse. Den er selve Roden af Livets Træ og dens Saft flyder gjennem alle dets Grene. „Uden Tro er det umuligt at behage Gud.“ Og „det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til.“ (Heb. 11, 6.) Tro i den simpleste Forstand er Sjælens Bifald og Forsikring om, at der findes Ting, som ere usynlige for det naturlige Øje. Dette er Tro. I en anden Forstand er Tro en virkende Kraft, en Grundaarsag til Handling. Undersøgelsen af den hemmelige Drivfjeder, som fremskynder os i Livets almindelige Anliggender, vil vise, at det er Troen, som driver os til Anstrængelse og opmuntrer os til Udholdenhed. Det er Forvisningen, vi have om Tilværelsen og Opnaaelsen af skjulte Ting, som driver os fremad og inspirerer os til Flid. I en højere Forstand er Troen en aandelig Kraft. Den strækker sig ind i de himmelske Regioner. Den gjør Indgreb i evige Ting. Den virker paa de grovere Elementer og rører aandelige Bestanddele samt udødelige Fornuftvæsener. Den er i sin Fuldkommenhed almægtig. Formedelst dens Udøvelse skabte Gud Verdnerne, bragte Orden ud af Kaos, Lys ud af Mørke og synlige Ting ud af usynlige; Alting ordnedes formedelst den aandelige Kraft, som kaldes Tro. Ved dens Kraft stillede Kristus Stormen og gik paa Vandet, helbredte de Syge og oprejste de Døde. Formedelst Tro tillukkede Elias Himmelen, saa at det ikke regnede, og overvandt Dødens Magt, idet han med sit Legeme foer op til Himmelens Boliger. Formedelst Tro saae Job Forløserens Komme og Paulus blev henrykt til den tredie Himmel. Og formedelst Tro kunne Mænd og Kvinder overvinde Jordens og Tidens Indflydelser og opstige til Samkvem med Englevæsener, ja endog med Gud, den højeste og helligste af Alle.

Menneskene maa have Tro paa Gud for at kunne blive ophøjede i hans Nærværelse. Ingen kan vide af sig selv, hvorledes han kan opnaa denne Stilling, eller hvorledes han kan erholde Frelse fra Synden og dens Virkninger, iblandt hvilke ere Sorg og Smerte og tilsidst Døden. For at kunne lære Noget med Hensyn til disse vigtige Sager, maa han undervises af Gud, og Troen er derfor aldeles nødvendig ved Begyndelsen af ethvert Forsøg paa at lære af ham. Denne Tro „kommer ved Hørelse“, eller med andre Ord, den udvikles ved Vidnesbyrd. Formedelst Vidnesbyrd af Mænd, der ere kaldede og beskikkede ved guddommelig Befaling til at tale i Herrens Navn, opvækkes Tro i det menneskelige Hjærte. Den er et Princip, som findes i enhver Sjæl, men under Menneskeslægtens faldne Stilling er den mer eller mindre slumrende, indtil den oplives af en guddommelig Indflydelse. Ordet, udtalt af inspirede Mænd og ledsaget af Sandhedsaandens Indflydelse, opvækker Tro i Menneskets Sjæl, og formedeft dens Kraft ledes han til at paakalde Herren, og ved dens Lys bringes han til at se sin Vej til Omvendelse og Lydighed.

Ingen kan ved sin egen Undersøgelse udfinde Gud. Ved Fornuftsbetragtninger og Overvejelser, ved at iagttage og grunde paa Skabelsens Underværker samt ved at studere sin egen indre og ydre Natur, kan Mennesket komme til den sikre Overbevisning, at der er en Gud til, og i en meget liden Udstrækning gjøre sig en Forestilling om hans Karakter. Men hvis ikke den Almægtige selv tilkjende-

giver sig paa en eller anden Maade, kunne dødelige Mennesker aldrig erholde Kundskab om en uendelig Guddom. Menneskenes Forestillinger om Gud ere mange og forskjellige, og et stort Antal af deres Gisninger, Forestillinger ere tomme og urimelige. Menneskelig Lærdom, hvor omfattende den end kan være, og menneskelige Undersøgelser, hvor grundige de end ere, maa nødvendigvis alene være utilstrækkelige for Erhvervelsen af Kundskab om himmelske Ting. Derfor kjender en ulærd Person, som bliver oplyst af Gud direkte, mere til den Almægtige end den allerlærdeste Mand, som ikke har modtaget nogen saadan guddommelig Oplysning.

For at kunne tro paa Gud er det nødvendigt at have et Begreb om hvem han er. Af denne Aarsag har han i Verdens forskjellige Tidsaldre aabenbaret sig til udvalgte Personer, som han har bemyndiget til at bære Vidnesbyrd til Andre om hans Tilværelse og Egenskaber og forkynde hans Villie og Befalinger. Historien om nogle af disse Tilkjendegivelser og Aabenbaringer, givne i gamle Dage, indeholdes i Bibelen. Det, som er bleven givet til Menneskene i disse de sidste Dage, er indbefattet i det, som almindelig er bekjendt under Navn af „Mormonismen", men som burde kaldes det evige Evangelium, fornyet paa Jorden.

Af disse Aabenbaringer lære vi, at Gud er Mennesleslægtens Fader. Ligesom enhver Ting i Naturen frembringer sit eget Slags, er det fornuftigt at antage, at Menneskene have nogen Lighed med det Væsen, fra hvilken de nedstamme. Dette Begreb bekræftes ved den guddommelige Erklæring, at „Gud skabte Mennesket i sit eget Billede". Vor Fader i Himmelen er saaledes et personligt Væsen. Han er en Aand, men han er tillige indesluttet i et Tabernakel. Med andre Ord, han er en udødelig Aand, som bor i et udødeligt Legeme. Enhver Egenskab og Kraft, som findes nedlagt i et dødeligt Menneske, existerer i Guds Person til den største Grad af Fuldkommenhed. Disse herlige Egenskaber, som gjør en stor Adskillelse mellem Mennesker og Dyr, ere mindre udviklede Billeder, eller maaske rettere svage Efterlignelser af den evige Faders fuldkomne Egenskaber.

Da Gud er et personligt Væsen, kan han ikke med sin Person være allestedsnærværende, men med sin Helligaand, som udgaar fra ham og gjennemtrænger alle Ting i det uendelige Rum, kan han se og kjende samt udøve sin Indflydelse paa alle Ting. Men uagtet dette Væsen har fuldkommen Magt over hele sit Skabelsesværk, handler han efter Lov; og medens han giver Love til sine Skabninger, regjeres han selv af Lov og overtræder aldrig Sandhedens, Retfærdighedens og Barmhjærtighedens evige Principer. Naturens Love ere Guds Love, og han er forenelig med dem og de højere Love, som tilhører den aandelige Sfære.

Guds Faderskab er en herlig Sandhed, som en Gang maa blive indtrykt paa Enhver af vor Slægt. Det indbefatter Menneskets Slægtskabsforhold eller Broderskab Det er fuldt af forædlende og ophøjende Indgivelser og tilskynder dem, som ere paavirkede af dets Storhed, til Gjerninger, som ere en saa høj Oprindelse værdig, leder til Ydmyghed og Lydighed og opmuntrer alle den evige Faders Sønner og Døtre til gjensidig Hjælp, Overbærenhed, Velgjørenhed og Kjærlighed, som Brødre og Søstre af en Familie, hvis Formaal ere forenede med Herligheden og Herredømmet og den mageløse Kraft, som den Almægtige, Himmelens og Jordens Skaber og Regent, besidder.

Charles W. Penrose.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds.)

(Fortsat fra Side 128.)

Efter Frelserens endelige Bortgang fortælles der meget lidt om Nephis personlige Liv. Hans Søn Nephi synes at have faaet Optegnelserne i sin Varetægt lige strax efter at disse Begivenheder fandt Sted, medens en anden Søn, som hedte Jonas, var ligesom Faderen et Medlem af de Tolvs Kvorum. Det staar ikke til os at kunne bevise, at Nephi var en af de Tre, som ikke smagte Døden, men som forblev paa Jorden for at betjene Folket i de sidste Dage; dette er skjult for vor Kundskab, og uden Tvivl for en viis Hensigt. Dersom han var en af de nævnte Tre, saa levede han gjennem den højst lykkelige Tidsperiode af Nephiternes Historie, da Retfærdighed, Fred og Glæde havde ubetinget Overherredømme over alle Amerikas udstrakte Landskaber; han levede da til i Forening med sine to Brødre at lide al den Forfølgelse, som de Ugudelige længere hen i Tiden paaførte disse tre særlig begunstigede Herrens Tjenere, og tilsidst, da overvældende Ugudelighed atter lammede den nephitiske Nations Liv, trak han sig tilbage fra Menneskenes Selskab. Dersom han derimod var en af de Ni, som gik hen til deres Frelsers og Guds Nærværelse, da de vare sex Gange tolv Aar gamle, maa han have bortlagt den dødelige Hytte under ligesaa lykkelige Omstændigheder, som nogensinde en Profet eller Apostel døde under, omgivet af et elskende og trofast Folk, iblandt hvilket Udøvelsen af Synd var en Erindring om det Forbigangne. Ingen Snigmorder endte hans Liv eller tilføjede ham noget Ondt i hans sidste Dage, men midt i den helligste Fred maa han have hengaaet til de Eviges Herlighed.

Timothy, Nephis Søn.

Mormons Bog fortæller os kun meget lidt om denne hengivne Herrens Tjeners Liv og Virksomhed; han var en modig og standhaftig Forsvarer af Retfærdighed. Førend Frelserens Komme tilbragte han sin Tid med at forkynde Evangeliets frelsende Sandheder, med at erklære for Nephiterne, at Guds Rige var nær og med at irettesætte dem paa Grund af deres stedse tiltagende Fordærvelse. Hans Ord skar som et tveeget Sværd; han blotstillede deres fordærvede Lederes og uretfærdige Dommeres Ugudelighed, deres oprørske Lovkyndige og afgudiske Præsters Ondskab, saa vel som Folkets nedværdigende Tilstand i Almindelighed; han sparede Ingen, hvis Gjerninger vare onde. Det ugudelige Folk, som forhærdede sig mod ham paa Grund af hans skarpe Yttringer mod deres mange og store Misgjerninger, stenede ham indtil han døde, for at de kunde undgaa Lyden af hans irettesættende Røst. Men hans Gjerning paa Jorden var endnu ikke fuldført; hans Broder Nephi kom til Stedet, hvor Martyreren laa, og med det hellige Præstedømmes Myndighed og i den Herres Jesu Kristi Navn oprejste han Timothy fra de Døde. Hvilke glædelige Følelser

maa ikke have fyldt de to Brødres Hjærter, efter denne Tilkjendegivelse af Guds Kraft samt Herrens store Kjærlighed mod dem, sine Tjenere (Aar 31 e. K.) .

Efter at den Ødelæggelse og Elendighed, som betegnede Korsfæstelsen af Livets og Herlighedens Herre, var tilende, var Nephi og Timothy tilligemed mange Andre forsamlet ved Templet i Overflødighedens Land, hvilket Land synes ikke at være bleven ødelagt under den skrækkelige Omvæltning. Maaske mange af det høje Præstedømmes Bærere forsamledes der for at paakalde Herren og forvalte deres Kalds Pligter. Idetmindste havde de Mænd, som Jesus ansaa som værdige til at være hans tolv Disciple, formedelst Inspiration eller for en eller anden Hensigt, forsamlet sig der paa Stedet, hvor de tilligemed den øvrige Folkemængde samtalede om de vidunderlige Forandringer, som det skrækkelige Jordskjælv og dets ledsagende Uvejr, Storm osv. havde bevirket. De samtalede ligeledes med hverandre om Frelseren, paa hvis Død disse tre Dages eneftaaende, uigjennemtrængelige Mørke havde været et Tegn. Medens de saaledes tilbragte Tiden i Samtaler, naaede en fremmed men behagelig Røst deres Øren; den gjennemtrængte dem til deres Inderste, saa at enhver Del af deres Legemer skjælvede. I Begyndelsen forstode de ikke, hvad den sagde eller hvor fra den kom; ej heller forstode de den, da Ordene bleve gjentagne anden Gang. Men da de hørte den tredie Gang, forstode de deres herlige Betydning; de vidste, at det var Guds Røst, som sagde til dem: „Ser min elskelige Søn, i hvem jeg har Velbehagelighed, ved hvem jeg har herliggjort mit Navn, hører ham." Lydige til denne himmelske Røst kastede de deres Øjne mod Himmelen, og til deres store Forbauselse og Glæde saae de Messias, iført en hvid Kjortel, nedstige fra det Høje. Endnu forstode de imidlertid ikke, hvem det var; de troede, det var en Engel. Som han nedsteg til Jorden og stod midt iblandt dem, vendte de deres forbausede Blik mod ham, men af hellig Rædsel aabnede Ingen Munden eller bevægede et Lem. Forløseren udrakte derpaa sin Haand og sagde til Mængden: „Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem Profeterne vidnede, at han skulde komme til Verden; og se, jeg er Verdens Lys og Liv; jeg har drukket den bitre Kalk, som Faderen har givet mig, og har herliggjort Faderen ved at paatage mig Verdens Synder, hvorved jeg har lidt alle Ting efter Faderens Villie fra Begyndelsen."

Over at høre disse Ord faldt den store Folkeskare til Jorden, thi de erindrede Profeternes Ord; de forstode nu, at deres Gud stod midt iblandt dem.

Atter talte den opstandne Forløser. „Staar op," sagde han, „og kommer hen til mig, saa at I kunne stikke Eders Hænder i min Side og ligeledes føle Naglegabene i mine Hænder og i mine Fødder, saa at I kunne vide, at jeg er Israels og hele Jordens Gud og er bleven dræbt for Verdens Synder."

Alle dem, som hørte ham fra først til sidst, gik nu hen og forvissede sig om (ligesom Thomas i Fødeland), at det var ham, om hvem Profeterne havde talet. Derefter udbrød de alle med een Stemme: „Hosanna! velsignet være den højeste Guds Navn", og de faldt ned for hans Fødder og tilbade ham.

Jesus kaldte dernæst Nephi til sig, derpaa elleve Andre, og gav dem Myndighed til at døbe Folket, idet han samtidig gav dem nøjagtig Befaling angaaende Maaden, hvorpaa de skulde udføre denne Ordinance, saa at alle Tvistigheder med Hensyn til denne Sag maatte ophøre iblandt de Troende. Timothy var

en af disse Tolv og nævnes næst efter Nephi i Beretningen, som den inspirerede Historieskriver giver desangaaende.

Efter at Jesus havde udvalgt de Tolv, begyndte han at undervise Folket om Evangeliets Principer. Lidt efter lidt lærte han dem de samme store almindelige Sandheder, som han havde lært sine Efterfølgere i Templet i Jerusalem, ved den galilæiske Søes Bredder og paa Bjærgsiderne i Judæa og Samaria. Hist og her bemærkes en ubetydelig Forskjel mellem Ordene af disse Undervisninger, hvilket hidrører fra Forskjellen mellem den inspirerede Oversættelse af Mormons Bog og den verdensvise Oversættelse af Bibelen; i Regelen ere disse Afvigelser dog mindre betydningsfulde, men Fordelen er paa Nephiternes Side, thi deres større Tro bragte Frelseren til at aabenbare højere og vigtigere Sandheder for dem end det, Juda havde modtaget, eller fik ham til at udfolde større Tilkjendegivelser af sin Almagt og grænseløse, overvældende Kjærlighed. Fra de Troende vendte han sig undertiden til de Tolv og gav dem særdeles Undervisninger som hans Sendebud, hvorpaa han atter rettede sine Ord, der vare fulde af Barmhjærtighed, Sandhed og guddommelig Visdom, til Mængden, og derpaa atter til Disciplene. Saaledes vedblev han Dag efter Dag, indtil Alt, hvad der var nødvendigt for de Lydiges evige Frelse, var aabenbaret, enten til Mængden eller de Tolv.

Efter Jesu endelige Bortgang gik Disciplene ud iblandt Folket i de Lande, som ikke vare blevne velsignede med Frelserens personlige Besøg. Til dem forkyndte de de glade Tidender om evigt Liv; de døbte dem i Jesu Navn, og formedelst hans Myndighed beseglede de den Helligaand paa dem. I et saa stort og herligt Maal hvilede Guds Kraft over disse Herrens Tjenere, at de opvejste de Døde, helbredte de Syge, gave de Blindes Øjne Syn og styrkede de Haltes Lemmer; de Døve hørte, de Stumme talede og alle Slags Mirakler udførtes, altsammen i Jesu Navn. To Aar efter hans Himmelfart var Budskabet naaet til alle Dele af det store Kontinent, hvor Nephit eller Lamanit boede, og saa stor var deres Held, at hver eneste Sjæl blev omvendt til Herren.

Timothy bliver ikke atter omtalt særskilt eller nævnt ved Navn i Mormons Bog; derfor kunne vi kun tale om ham paa samme Maade, som vi have bemærket om hans Broder Nephis senere Aar; men enten han er hos sin Herre og Frelser i Himmeriges Rige, eller han endnu vandrer omkring blandt de Dødelige, har han dog faaet sine Klæder toede hvide i Lammets Blod, hans Krone er evig, hans Løn er sikker. (Forts.)

Dødsfald. Christian Jensens Hustru, Karen Sofie Jensen, som var født i Skippinge ved Præstø paa Sjælland d. 24de Maj 1842 og emigrerede til Utah i 1862, døde i Moroni, Utah, d. 8de Decbr. 1880, efterladende sig Mand og 7 Børn.

Broder Ole P. Jensen døde i Richfield, Utah, d. 2den Decbr. 1880 efter længere Tids Svagelighed. Han var født i Oustrup paa Falster, Danmark, d. 8de Maj 1814 og har siden d. 24de Febr. 1857 været et elsket og trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Johanne Marie Jensen, der var født i Grøndahl, Tors Sogn, Vendsyssel, Danmark, d. 25de April 1822 og annammede Evangeliet i 1853 samt emigrerede til Utah i 1862, døde fornylig i Draperville, Utah, som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.